

SF

eridanas

TIMOTHY ZAHN

ŽVAIGŽDŽIŲ RAITELIAI

419 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

Timothy Zahn
ŽVAIGŽDŽIŲ RAITELIAI
Mokslinės fantastikos romanas

Kai žmonija ištyrinėjo artimiausias žvaigždes, atrodė, kad Galaktikoje esame vieni. Tačiau gan greit sutikome tempius, keistus svetimeivius, kurie prisijaukino žvaigždžių arklius - neįtikėtino dydžio kosminius gyvūnus, padedančius šiai civilizacijai "šokinėti" tarp dangaus kūnų. Tačiau žmonės nepasitiki tempiais, o tempiai įtariai žvelgia į žmones, konfliktas bręsta ir nežinia, kuo viskas baigsis, nes abu partnerius užpuola išvis niekad nematytos kosminės erdvės pabaisos...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

419 tomas. Serija įkurta 1990m.

Timothy Zahn - WARHORSE

New York, Baen books, 1990

Copyright © by Timothy Zahn, 1990

Cover art copyright © Vincent Di Fate, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2008

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

1

Prieš dvi valandas "Draidenas" nustojo suk-tis, ir pirmąsyk per penkiolika dienų sunkio jėga laive nukrito iki nulio. Prieš valandą pas-kutinįkart pakoreguotas kursas Voro planetos link. Ir dabar, kai iki išnirimo į įprastą erdvę beliko penketas minučių, valdymo pulto ekra-no centre pasirodė ryškiai raudona linija, nes-kubriai šliaužianti krašto link.

Jie beveik pasiekė tikslą, beveik nusigavo į Voro planetą... Ir, dera manyti, tempiai jų jau laukia.

Nenuleisdamas akių nuo raudonosios linijos, kapitonas Hemlis Romanas jau kelintą sykį pasigailėjo, kad ši misija teko jo daliai. Nepai-sant visų garantijų bei patikinimų, jos baigtis atrodė labai abejotina. Tačiau nei Senatas, nei Admiralitetas nesidomėjo kapitono nuomone. Ir, dera manyti, niekada nepasidomės.

Beliko keturios minutės. Romanas norėjo įjungti interkomą ir susisiekti su savo keleiviu, tačiau nesuspėjo. Durys slystelėjo į šalį, ir į kapitono tiltelį įplaukė pasiuntinys Pankovas.

- Būkite pasveikintas, kapitone. - Jis atsistū-mė ir per visą tiltelį nuskriejo Romano linkui. -

Atvykstame?

- Tik ką ketinau jus pakviesti, pone pasiuntiny, - atsakė Romanas, stebėdamasis tuo, jog Pankovas, netgi sklėsdamas nelyginant vaikiškas oro balionas, įsigudrina atrodyti orus. - Iki išnirimo į įprastą erdvę beliko mažiau nei keturios minutės.

Slopindamas inerciją, Pankovas įsikirto į Romano krėslą atkalnę ir kyštelėjo kojas į denyje įtaisytus gnybtus.

- Kiek gi dar skriesime iki Voro?

- Kelias valandas. Gal kiek ilgiau, gal kiek trumpiau... Priklausys nuo to, koku atstumu nuo planetos išnirsime.

Pankovas prunkštelėjo, tačiau jis buvo patyręs žmogus ir suvokė, jog tokios rūšies prielaidos neišvengiamos, ir Romanas ničnieko negali pakeisti. Nors Micušio sistema aprūpintas kosminis laivas šviesmečio nuotolį įveikdavo per trisdešimt valandų, o vidaus kompiuteris patikimai kontroliavo skrydį, jiems nepaprastai pasiseks, jei į įprastą erdvę išniręs žvaigždėlaivis atsidurs arčiau nei per penkis šimtus tūkstančių kilometrų nuo numatyto tikslo.

- Jūs jau pasistenkite, - suniurnėjo pasiuntinys. - Ir taip paskaičiuokite kursą, kad skry-

džiui sugaištume kuo mažiau laiko.

Vyresnysis kapitono padėjėjas Trentas niauriai dėbtelėjo į Pankovą - laimei, pastarasis nieko nepastebėjo.

- Aišku, pasiuntiny, - atsiliepė Romanas. Kapitono veido išraiška liko nepakitusi - vis tokia pat neutraliai mandagi.

Pankovas trumpai maktelėjo galvą ir nutilo. Jie drauge stebėjo neskubrią raudonosios linijos slinktį. Tą akimirką, kai ji beveik įsirėmė į kraštą, lempų šviesa kapitono tiltelyje netikėtai priblėso, pusė iki tol žaliai švietusių valdymo pulto indikatorių tvykstelėjo raudonai, o paskui tamsiai mėlynai.

“Draidenas” pasiekė tikslą.

- Leitenante Nasmeleri? - šūktelėjo Romanas, įjungdamas centrinį displėjų.

Šis atgijo. Ekrane išryškėjo žvaigždžių spiečius, o kiek kairiau nuo centro - rausvai oranžinis saulės diskas.

- Atvykome, - pranešė Nasmeleris, tyrinėdamas valdymo pulto displėjų. - Iki Voro kiek daugiau nei septyniasdešimt tūkstančių kilometrų.

Saulė priešakyje, tai gerai; vadinasi, jos trauka ne tik nekliudys, bet netgi pagelbės.

- Puiku, leitenante. Apskaičiuokite kursą, įvertindamas minimalų skriejimo laiką, o pagreitis... - Romanas kreivai dirstelėjo į Pankovą. - Lai bus pusanthro g.

- Klausau, sere. Maždaug devyniasdešimt minučių iki panirimo į orbitą.

- Šaunu. Vykdykite.

Įsijungė pagreitis, informacijos sistema užtraukė savo treles, ir kapitono tiltelis ėmė sukis pagal judėjimo vektorių. Klausydamasis sukimaši lydinčių girgždesių ir treškesių, kurių garsumas ir gausa nepaliaujamai augo, Romanas nebyliai meldėsi, kad įranga ištvirtų iki pargrįžimo namo. Kai kapitono tiltelis orientuotas neteisingai, bandymas valdyti netgi tokį sąlyginai nedidelį kovinį laivą, kaip "Draidenas", gali labai brangiai kainuoti.

- Ar siūsite pranešimą prieš mums pasiekiant orbitą? - kreipėsi jis į Pankovą.

Tas kreivai dėbtelėjo į displėjų, kurio centre sustingo pusbėnuli formos planeta.

- Priklausys nuo to, ar tempių delegacija laukia orbitoje, ar išsilaipino planetoje ir išsiuntė laivą namo. Ar galite padidinti vaizdą?

Smelkiamas keisto jaudulio Romanas atsigręžė į savo pultą ir maksimaliai padidino

vaizdą. Jei tempių laivas tebėra čia...

Mažasis pusmėnulis akimoju aprėpė visą ekraną; griežtai apibrėžtas planetos kraštas dabar panėšėjo į siaurą dėmėtą dryželį. Kamera pradėjo skenavimą...

Taip, jis buvo ten - tamsus siluetas šviesiame fone: mažas ištemptas cilindras, prisišvartavęs prie antrojo, kur kas didesnio. Tempių laivas... ir jo žvaigždžių arklys.

Ekrane pasirodė skalė; kai tik ji stabilizavosi, kažin kas tiltelyje švilptelėjo iš nuostabos.

- Devynių šimtų dvidešimties metrų ilgio. - Kiaurai profesionalų Pankovo tono šaltumą persmelkė baugaus susižavėjimo gaidelės. - Niekada nesu matęs tokio stambaus žvaigždžių arklio.

- Vidutiniškai jie būna aštuonių šimtų metrų ilgio. - Romanas neįstengė nusišvepti berniūkiško pasigėrėjimo.

Pasiuntinys atplėšė akis nuo ekrano ir pažvelgė į laivo vadą.

- Jūs pirmąkart matote žvaigždžių arklių, kapitone?

Laimei, nulinės gravitacijos sąlygomis nurauti labai sunku.

- Taip, tai pirmasis, kurį regiu iš arti, - atsakė

Romanas. - Bet iš tolo, žinia, esu jų matęs.

- Na, kapitonui, tarnaujančiam mūsiškės kosmoso dalies pasieniuose, nesusitikti su jais būtų labai sunku, - suniurnėjo Pankovas ir vėl nukreipė akis į centrinį ekraną. - Manding, derėtų su jais pasikalbėti. Šiaip ar taip, pranešti, jog mes čia.

Romanas linktelėjo. Jau ketino įjungti lazerinį ryšį, tačiau laiku prisiminė, jog šiuo atveju pasinaudoti tegalima radiju. Patys tempiai nevystė lazerinių technologijų ir niekada nieko panašaus nepirko iš Kordoneilo.

- Galite kalbėti, pasiuntiny.

Pankovas atsikosėjo.

- Čia pasiuntinys Pankovas, atskridęs "Draidenų", kosminių Kordoneilo laivu. Su kuo turiu garbės kalbėtis?

Atsakymas atskriejo nedelsiant; matyt, tempiai jau pastebėjo "Draideną".

- Aš girdžiu, - pasigirdo ateivio balsas. Girgždantis, ūkių balsas, nuo kurio gėlė dantis. Romanas tvirčiau juos sukando ir priminė sau, jog tempiai taip jau sutverti. - Aš, Kist-paa, kalbu *templissta* vardu. Būk pasveikintas.

- Ir tu būk pasveikintas. - Sprendžiant iš tono, Pankovas nepatyrė nevalingo susierzinimo,

persmelkusio Romaną. Kita vertus, pasiuntiniui tempių balsai nebuvo naujiena. - Aš atvykau kaip geros valios pasiuntinys, vykdydamas Aukščiausiojo Senato valią ir trokšdamas padaryti viską, kad mūsų nesutarimai būtų kuo greičiau išspręsti. - Stoju pauzė, visai trumputė. - Sakyk, ar per pastarąsias penkiolika dienų padėtis kaip nors pasikeitė?

Pankovo balse galėjai išgirsti vos pastebimą nepasitenkinimo atspalvį, ir Romanas puikiai jį suprato. Kad ir kaip ten būtų, profesionalus diplomatas visą savo gyvenimą mokosi kęsti iššaukiamas manieras bei erzinantį toną, tačiau savalaikės bei adekvačios informacijos nebuvimas - tai jau visai kitas reikalas. Skrydžio metu, naudodamiesi Micušio sistema, keleiviai ištisas penkiolika dienų liko atkirsti nuo Tinklo, kurio pagrindas - tachioniniai Kordoneilo siūstuvai-imtuvai, ir jų žinios apie neramumus Vore buvo dviejų savaitių senumo. Gi tempių pasiuntiniai, atvirkuščiai, su savo čionykšte kolonija kontaktavo be perstojo, iki apleisdami gimtąją planetą, kas nutiko viso labo prieš kelias valandas.

Šiuo atveju tas laiko skirtumas buvo nepaprastai svarbus.

- Taip, pokyčių buvo. - Kist-paa išleido kažką

panašaus į sunkų atodūsi. - Žmonės iš Voro gyvenvietės užpuolė *templissta* iš Tiaros.

Pankovas tykiai plekštelėjo liežuvium.

- Aukų yra?

- Žmonių - ne. Žuvo du *templissta*.

Romanas susiraukė. Pastaruoju metu panašūs dalykai vis dažniau kartojosi pasaulyuose, kur drauge gyveno ir Kordoneilo persikėlėliai, ir tempiai: iš pradžių tykiai rusenanti priešprieša, paskui smurto protrūkis... Ir nukentėjusiais visuomet likdavo tempiai.

- Apgailestauju, - pratarė Pankovas. - Jūsų laivą pasieksime maždaug po devyniasdešimties minučių. Jausiuos pagerbtas, jei leisi nugabenti tave į paviršių.

- Labai malonu, - atsiliepė Kist-paa, - bet šito neprireiks. Aš turiu nusileidimo aparatą.

- Ak! Tokiu atveju... galbūt tu būsi toks malonus ir nugabensi į planetą *mane*?

Tempis atsakė po neilgos pauzelės.

- Mūsų aparate nėra filtruojančių kaukių.

- Aš turiu asmeninę. - Pankovas kreivai dėbelėjo į Romaną. - Manding, įvertinus pastarųjų dienų įvykius, mums derėtų aptarti padėtį akis į akį ir tik tada pradėti šnekas su persikėlėliais.

Vėl pauzė.

- Džiaugsiuos, galėdamas pasveikinti tave mūsų laive, - be menkiausio emocijų ženkle atsiliepė Kist-paa. - Švartuokitės prie mūsų aparato.

- Dėkoju. Nekantriai laikiu susitikimo.

- Iki pasimatymo, - ištarė Kist-paa ir išjungė ryšį.

Romanas taip pat išjungė "Draideno" radiją. Termobranduolinio variklio gausmas pasiekė monotoniško kaukimo lygį, ir pamažėle pradėjo grįžti svoris.

- Variklis veikia, kapitone, - be jokio reikalo pranešė Nasmėjeris.

- Gerai. Skriekite link tempių laivo. - Romanas pažvelgė į Pankovą. Tas atrodė staiga pasenęs; galimas daiktas, tai buvo sunkio jėgos grįžimo efektas. - Regis, naujiena apie smurto protrūkį jūsų nenustebino.

Neatplėšdamas akių nuo centrinio ekrano, Pankovas ištaisė grimasą.

- O ko dar derėjo tikėtis? - niauriai burbtelėjo jis. - Tereikia žmonėms ir tempiams sueiti draugėn... - Diplomatas skvarbiai dirstelėjo į Romaną, ir jo balse suskambo kažkas panašaus į iššūkį. - Ar jūsų nebaugina perspektyva

prisiartinti prie žvaigždžių arklio?

Romanas klausiamai kilstelėjo antakį.

- Tiesą sakant, ne. O turėtų?

Pasiuntinys sekundėlę atidžiai žvelgė kapitonui į veidą, paskui nudelbė akis.

- Apie žvaigždžių arklius sklendo daug legendų, ir didžiuma jų neturi nieko bendra su realybe, - išsisukinėdamas atsakė Pankovas. - Išgalvotos, gerokai pagražintos istorijos... kažkokia totali paranoja... ir panašiai. - Jis atlošė pečius ir ištraukė kojas iš gnybtų. - Eisiu į savo kajutę, susidėsiu daiktus. Praneškite, kai priartėsime prie tempių laivo. - Jis kiek patylėjo. - Arba... jei nutiks... kas nors netikėta.

Romanas sugavo nuostabos sklidiną Trento žvilgsnį.

- Būtinai, pone pasiuntiny.

- Tempių šatlas atsišvartavo, - pranešė Trentas. - Trajektorija... stačiai į tikslą.

- Supratau, - linktelėjo Romanas. - Nenuleiskite nuo jo akių, vyresnysis padėjėju. Noriu būti tikras, kad šatlas nepakeis kurso.

Trentas skubiai dirstelėjo į kapitoną.

- Manote, Pankovas žino kažką tokio, ko nežinome mes?

Romanas gūžtelėjo pečiais.

- Man regis, jis paprasčiausiai stengiasi būti atsargus. Kita vertus, kaip bežiūrėsi, o mažiausiai vienas smurto protrūkis planetoje jau buvo.

Trentas pašaipiai prunkštelėjo.

- Ir kadangi Pankovas veikiausiai įpareigotas duoti tempiams viską, ko tie pageidaus?..

Romanas vėl gūžtelėjo pečiais. Vyresnybės poelgiai nesvarstomi, priminė sau jis. Nors tai anaip tol nereiškia, kad tie poelgiai visiems patinka.

Tempių laivas, skriejantis orbita dešimčia kilometrų žemiau "Draideno", lėtai sklendė į šalį.

- Sekite paskui jį, leitenante, - įsakė Nasmejeriui Romanas, tyrinėdamas duomenis taktiniame displėjuje. Per kilometrą priešaky sve-timeivių laivo dunksojo tamsi žvaigždžių arklomasė. - Ne, ne šiaip sekite paskui, - ūmai pataisė pats save. - Nagi, priskriekime artėliau. Noriu geriau apžiūrėti žvaigždžių arklį. Lėtai prisiartinkite ir skriskite lygiagrečiu kursu, maždaug dviejų kilometrų atstumu.

Ūmai ramioje kapitono tiltelio atmosferoje kažin kas iš esmės pasikeitė. Nasmejeris dirs-

telėjo į Trentą, Trentas į Romaną.

- Kas yra, vyresnysis padėjėjas? - švelniai pasiteiravo kapitonas.

Trentas perkreipė lūpas.

- Tempiams nepatiks, jei mes išgąsdinsime jų žvaigždžių arklį.

- Todėl ir laikysimės dviejų kilometrų atstumu.

- O jei ir šito bus per mažai?

Romanas apžvelgė tiltelį.

- Juk mes neketiname pritykinti nepastebėti, džentelmenai. Be abejo, tempių manipulatoriai geba suvaldyti žvaigždžių arklį ar perspėti mus, jei atsidursime pernelyg arti. Be to, žvaigždžių arkliai nėra tokie jau baikštūs.

Trentas akmeniniu veidu, tačiau nė žodeliu neprieštaraudamas, grįžo prie darbo. Romanas kurį laiką atidžiai žvelgė į pavaldinį, o paskui nukreipė akis į valdymo pultą.

- Leitenante?

- Manevras apskaičiuotas ir įvestas į kompiuterį, - mažumą įtemptu tonu pranešė Nasmejeris....